

Mamoste Isma'il Omer ronakbîr û ramankêş bû, gihabû astê ku, hiriya bîr û boçûnan, vediçirî, rîsê nêrîn û ramanan dirist, tevna têkilî û helwestan dihûnand; Karî di nîr û kewdanin teng û tarî de, bi şanzî imza xwe li guhertina reng û şewazê kar û xebata gelê Kurd li Rojavayê Kurdistanê bide, û gotara siyasî ya tevgerê ber bi astin bilidtir ve bibe, ku bigihê qonaxa wan nêrîn û ramanên ku, di hiş û sewdana wî de diqeliqî û lîsdigirtin. Li ber jena dilê wî yê paqij dijenî, bi êş û jana milletê Kurd ve dijiya, rêz û rêbazên çareseriyê li pêş kêşa kurdî nîşan dida, sînorê nexşek lihevhatî serastdikir, dest pê dikir û digot: Sûriya îro ne bi dest û vîna gelê Kurd û Ereban hatiye avakirin, Sûriya bi sînorê xwe yê niha ve, li ser lihevkerin û lihevhatinên hêzên nêvdewletî gorî peymanaya Sayîkis-Pîko hatiye damezrandin, gorî xalên wê rêkeftina nêvdewletî, dewletên hevalbend perçak ji welatê Kurdistan û parçek ji welatê Ereban gihandin hev û tevlihev kirin û nexşê Sûriya îro danîn. Ango, welatê Sûriyê ji du gelên serekîn pêktê, ku herdu gel jî di herêmên xwe yê dîrokî de dijîn. Tevlî hin milletên di jî mîna Ermen, Aşor, Çerkes û Suryan di bin pêkhatiyên Sûriyê-tevî ku, peymanaya Sayîkis - Pîko bê vîna wan milletan jî gihandin hev. Lê belê, Sûriyê kir welatê tevan û li ser wan hate ferzkirin, ku tev de di rizgarkirin, avakirin û parastina serwerî û serxwebûna wê de hevpar bin. Destnîşankirina reng û rûyê wê yê paşerojê di destên wan de be, beramberî ku, tev de di maf û erkan de wekî hev bin û li pêşberî yasyê jî bê cudayî yek bin.

Dîsan li ser bilinkirina ala Kurdistanê ji aliyê xortên Kurd ve, çî di hundir welêt de yan jî li derveyî wê, digot : Bilindkirina ala Kurdistanê merem û armanç jê ne daxwaza cudakirin Suriyê yan serxwebûna Kurdistanê ye. Lê, belê mebest jê ew e, ku ala Kurdistanê nîşana milletê Kurd de û taybetmendiya wî jî

dide naskirin. Hildana wê, di warê pênasîna bi kêşa kurdî û daxwaza mafên rewa ya gelê Kurd di çarçêwa yekîtiya welêt de tê.

Baweriya wî bi reseniya gelê Kurd û dîroka wî ya kevnar xurt û mezin bû. Herweha baweriya wî bi berxwedana gelê Kurd û girêdana wî bi kêşa wî ya dadmend ve gihayî û pîja bû. Wî digot : Tucarî di dîroka gelan de, siyasetên tepeserî û binpêkirinê, pirojeyên pişaftina netewan bi sernakeve, û hewldanên guhertina nav û nîşanên netewayetî ji çî gelî re be, têk çûne û şikestine. Ji ber ku, navên resen yê gund û bajarên Kurdistan li Sûriyê di bîra wî de bûn. Çiqasî hêza Erebkirinê û xwedanên wê xurt û mezin bibe; Ewqas ew nav di kaniya dilê wî de dihatin çandin, di hiş û sewdana wî de dihat nimandin, dibûn perçak giring ji jîn û jiyana wî, û xewn û bîranînên zarokatiya wî pê ve dihatin girêdan. □ li cem wî parastina vî navî bûbû erkeke netewî û niştîmanperwerî.

Bi kurtî em dikarin bêjin, ku li ber çira raman û nêrînên wî, reng û şewazê xebata gelê Kurd li rojavayê Kurdistanê ber bi qûnaxin bilidtir û nûtir ve diçû. Rol û kartêkirina wî ya berçav di guhertin û nûjenkirina şewazên xebatkarî de, û herweha derbaskirina raman û têgehên nû mîna pêvedana daxuyanî û beyanaman li sikak û celdan, xwepêşandan û mangirtin li pêşberî dezgehên desthilatdariyê li Şamê, gurkirina çalakiyên revenda kurdî li Ewropa û deverên di yê ji der ve, piştgiriya bizav û tevgerên rewşenbîrî û civakî, guhdan û piştewaniya rojname û govarên kurdî, girêdana kêşa kurdî li Sûriyê bi pêkhatina dîmoqrasiyê ve, giringiya xutkirina eniya berhingariya Sûriyê û damezrandina Danezana şamê, helwêstên zelal ji PKK ê û parçên di yê Kurdistanê, reftara wî ya nêvnas bi cudakar û nakoknêrînên wî re, nûjenkirina raman û nêrînên yekirin û yekîtiya nav rêzên bask û aliyên tevgera kurdî li rojavayê Kurdistanê, yekkirina gotara siyasî û rêkûpêkirina navmala kurdî, girêdana kongirê netewî û peydakirina lêvegereka kurdî. gurzeke ji nêrîn û ramanên bûn, ku hişê mamoste Isma'il Omer pê dijenî, di kovanên dilê wî yê fereh de dihat çandin û bi cegerê wî dihat parastin.